

5

Koan

Em dic Màrius i vaig néixer, m'hi ajudaren legions de dimonis, entre els quals hi havia els meus pares, els darrers ancestres i sens dubte els més bells. Encara me'ls estimo i ells m'estimen a mi, em consta: bo i morts m'aconsellen i animen. Tot això ho sé perquè hauré de morir.

També a vosaltres us cridaran pel vostre nom i naixereu, també us hi ajudaran legions de dimonis, un dels quals seré jo.

Demiúrgia, 1996

6

Balada del déu, el riu i la mar

He vist Déu baixar pel Besòs, l'única vegada que l'he vist, mai més. Va ser un matí molt clar, brutalment clar, ho havia de ser. De sobte, el cel retrocedí fins a l'espai de la pietat, el color blau tancava el cicle de les pluges espesses i fosques, un vent fi, sempre frontal, maldava per endur-se tots els danys de la nit. Però les veus del soterrani lloaven la crecuda del riu, l'aigua, escumosa, pervinguda del mal del fang, s'havia alçat dotze pams per damunt de la seva pròpia respiració, arrossegava soques i bidons, el turó negre d'un ventre fart de mort, palmons i rates, tot allò concernent a la primera pregunta del món. Vaig dir-me que devia ser Ell, surant en l'oli i la bromera dels àcids expulsats pels furtius onanistes amants de tanques i canals: Déu anava a mar, vaig refer la vella història: de primer s'hauria esgarriat dalt la muntanya del Sanatori de l'Esperit Sant, per això, per fugir-ne, hauria davallat als carrers tristos de Sant Adrià on la gana i la humitat l'haurien emmalaltit, després, més blanc i magre que la puresa, efectivament tísic, hauria escopit sang als dos marges del riu o esperaria que florissin, agraïdes, la runa i la mala herba, però vingué la tempesta. Així devia haver estat i ara anava a mar. Ho fa per tres raons de pes: per no tornar a caure en l'error d'ésser vist, per guarir-se amb el iode i la sal, per recobrar la immensitat perduda. Allà, al capdavall del riu, entrarà en el circuit de les taronges d'or, es complaurà que el peix i la lluna siguin u, coneixerà el vell Ulisses, que mai no tornà a casa: amb ell repetirà el periple de l'ànima nostra, també feta d'aigua.

Demiúrgia, 1996

Màrius Sampere ha publicat en l'últim any cinc llibres. El proper dia 28 farà 87 anys

FOTO: LUIS TATO

7

Temps de preeternitat

Si és cert que crema el firmament bufeu ben fort, així potser n'apagareu l'estrella culpable.

Potser. Car el temps de cada cosa té una mateixa dentadura blanca per a tots els atzars, l'esmolaren a la mida de la fam i el bes.

A l'últim, si em pugeu en una ambulància, no la feu córrer: que jo tingui temps de morir.

Subllum, 2000

8

Mai no arribarà la fi del món

Mai no arribarà la fi del món si et recordo la veu i sigui recordada la meua veu després, i molt més tard encara, memòria fidel, conjurant la tenebra i els enterraments, arrenqui del silenci les imperceptibles preguntes dels ulls cecs: on ets?, on ets?, on ets?, i cap resposta no s'alci de la terra llevat d'una flor.

Les imminències, 2002

9

Mare, no em renyis

Mare, no em renyis, sí, ja sé que m'he fet vell, però jo no he sigut!

Jo no he sigut, deia d'infant a l'empara de la llum. Per què no dir-ho ara, al recer de l'ombra?

Les joguines trencades per terra, tot fet malbé, no tens remei! Mentida ha estat aquell.

I sempre aquell, mare, el mateix que et va desfer el llit, el pare, el dimoni pelut que ens roba la bellesa.

Potser és just: li deviem l'alè, la pell llisa, fins i tot el dret d'estimar-nos. Però jo no he sigut, mare, tu ja ho veus, jo ja vinc a poc a poc, amb bastó.

L'estació dels espiadimonis, 2010

10

Tot un cel

Tot un cel enorme, excessiu, només per posar-hi un menjador.

Tot un cel ferit d'immensitat per un plat a taula.

Per un ventre prenys, per un anus contràctil, per una ànima amb dentadura i un front amb rodes.

Tot un cel i morir. I no saber si un ou o una castanya.

Ningú més i l'ombra, 2014

“La força, la capacitat de provocar un canvi personal o social que tenia abans un llibre, ara s'ha perdut”

teixo, que vostè és una de les veus majors de la poesia europea. Tot i això, no tinc clara quina recepció té fora de l'àmbit català. Què en pensa?

Doncs el mateix, jo tampoc no tinc la sensació de ser gaire conegut fora de Catalunya, tot i haver estat traduït a diverses llengües. Permeti'm que ho digui en clau de broma: si hagués estat reconegut a escala mundial ja m'haurien donat el premi Nobel! (i es posa, entremaliat, a riure).

Podria dir-se que, en l'univers fràgil i contradictori, gairebé sofisticat, en què vivim, ben bé com un miratge, la forja descriptiva i rebel d'un poeta, en definitiva, l'escriptura, esdevé l'únic agafador?

Amb Déu m'hi barallo molt, el crítico a ell i a la seva creació, tan imperfecta. No estic d'acord amb l'agressió constant que implica l'amor ni amb la brutalitat de la guerra, el món és poc angelical, i m'hi rebel·lo. Sí, de tot això en deixa constància la meua poesia. |